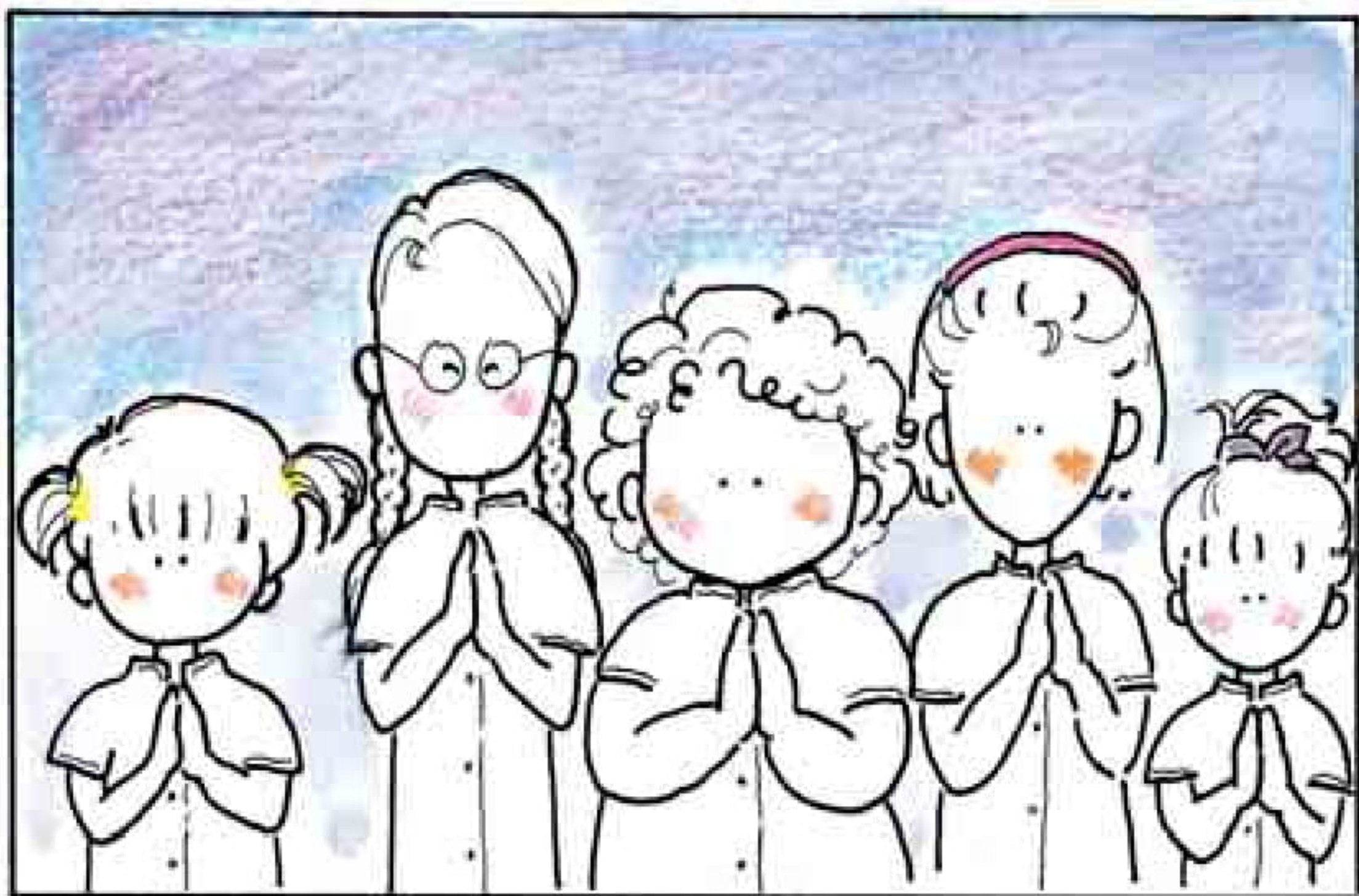

การกระทำดีกว่าการพูด

ในเวลาเช้าหลังจากคุณยายรับประทานอาหารเช้าแล้ว
ท่านจะเดินมาที่ครัวยามา ซึ่งขณะนั้น เป็นเวลาที่เด็กวัด
ทั้งอุบาสกและอุบาสิกามาร่วมกันรับประทานอาหารเช้าที่นี่

อาหารจะมีทั้งที่เจ้าภาพนำมาถวาย และที่ทาง
ครัวทำเพิ่มด้วย หลังจากพระฉันเสร็จ อาหารจะถูกนำ
มาวางที่เดาน์เตอรักกลาง โดยแยกประเภทไว้เป็นถาด ๆ
เพื่อให้อุบาสก อุบาสิกาตักรับประทานกัน การรับ

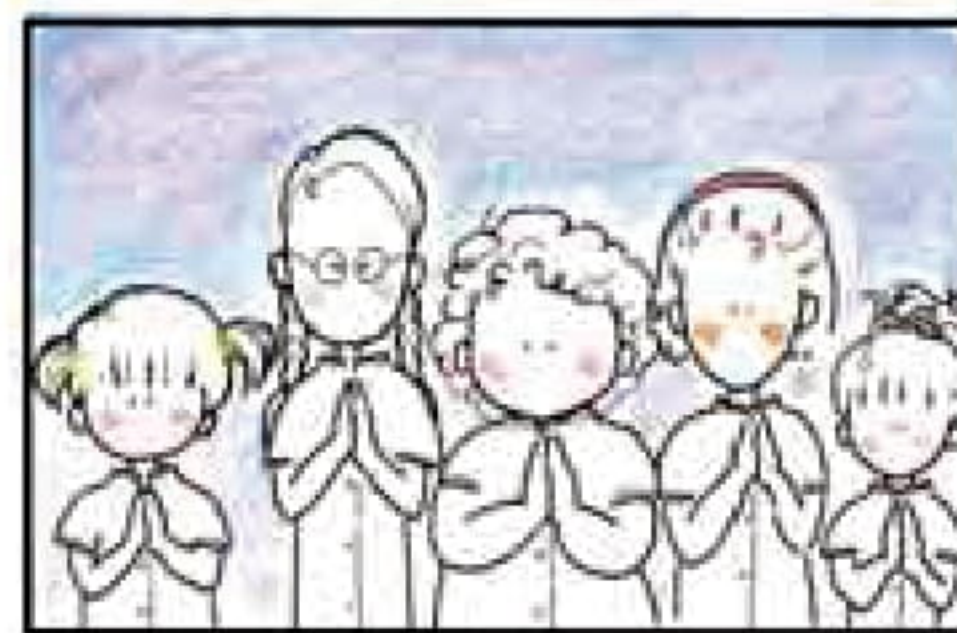

ประทานอาหารของเด็กวัดในสมัยนั้น จะเป็นอาหาร
ที่ใช้จานเพียงใบเดียว คือ จะเดินตักกับข้าวใส่ลงไป
ในจานข้าวแล้วนั่งรับประทานที่พื้น

ระหว่างเดาน์เตอรักกลางที่วางถาดอาหารนั้น ด้าน
หนึ่งเป็นที่นั่งรับประทานอาหารของอุบาสก อีกด้าน
หนึ่งก็จะเป็นที่นั่งของอุบาสิกา คุณยายจะมานั่งที่เก้าอี้
ตัวเดิมที่อยู่ทางฝั่งอุบาสก ท่านมักถามถึงอุบาสกที่ไม่
ได้มานั่งทานข้าวด้วย ท่านอยากให้ทุกคนมารับ
ประทานอาหารพร้อมกัน จากนั้นท่านจะเริ่มสอน
อุบาสกในเรื่องของความเป็นอยู่ กิจวัตรในแต่ละวัน
โดยเน้นเรื่องการนั่งธรรมะ การฝึกตัว และการรับบุญ

จากนั้นท่านได้เมตตาหันมาทางอุบาสิกา และ
ถามข้าพเจ้าว่า “ตอนนี้ธรรมทายาทหญิงมีกี่คนแล้ว”
ข้าพเจ้ากราบเรียนท่านว่า “๒๕ คนค่ะคุณยาย” ท่านบอก
ว่า “เออ...ผู้หญิงอย่าให้มีเยอะนะ มีเยอะเดี๋ยวมันยุ่ง”
ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่พอจะรู้ว่า การ
เกิดเป็นผู้หญิงเป็นความอากัปกิริยาอย่างหนึ่ง เพราะในทาง
พระพุทธศาสนาถือว่า ผู้หญิงเป็นเพศที่อากัปกิริยา ไม่อาจ
นำผ้าจีวรมาห่อหุ้มกายได้

เช้าวันต่อมา หลังจากคุณยายให้โอวาทอุบาสก
แล้ว ท่านหันมาทางอุบาสิกา
พร้อมกับพูดว่า “กินให้

อ๋อ ๗ อ๋อแล้วก็ไปทำงาน ตั้งใจทำงานแล้วอย่าคุยกัน
คุยมากเดี๋ยวก็มากเรื่อง”

วันนั้นคำสอนของคุณยายดูเหมือนจะเป็นคำสอน
ที่ข้าพเจ้าได้ยินเป็นปกติ แต่วันนี้...กลับเป็นความ
กระจ่างใส...ที่ทำให้รู้ว่า ธรรมชาติของผู้หญิงส่วน
ใหญ่จะเป็นนักพูด คำพูดของผู้หญิงจึงเป็นทางมา
ของบุญและบาปได้ง่าย คุณยายจึงเน้นให้ทุกคน
แสดงออกในสิ่งดี ๆ ด้วยการกระทำมากกว่าการพูด

การทำความดีควรเริ่มต้นที่การกระทำ

“การกระทำที่ดีย่อม ดีกว่าคำพูดเป็นล้านคำ”

